

‘प्रगटे मस्जिद में साई भगवान !’

श्री. रघुनाथराव श. जुन्नरकर यांच्या श्री साईबाबांच्या जीवनावरील मूळ मराठी व इंग्रजी कादंबरी चा हा हिन्दी अनुवाद दसन्याच्या सुमहूर्तीवर प्रसिद्ध झाला आहे. अनुवादक आहेत प्रा. आद्याप्रसाद त्रिपाठी. मूळ मराठी कादंबरीच्यून्हूदयाचा इतकी ठाव घेणारी आहे की कोणत्याही भाषेत तिचे रूपांतर हे केवळ पुस्तकाचे वेणुण बदलण्यासारखे आहे. मराठी भाषिकांनी ती बाचली तरी हिन्दी भाषेची जाणीवही न होता स्वभाषेच्या आत्मीयतेने तो बाबांचे हे सुरक्ष्य, संघटीत व सुसंगत चरित्र सरसर बाचत जातो आणि बाब्य सृष्टीच्या संपूर्ण विस्मृतीत तो आत्मसाक्षात्काराच्या अपूर्व आनंदाची अनुभूति मिळवून घेतो हे मात्र खास !

पुस्तकाची छपाई व साज पूर्वीच्या दोन्ही पुस्तकाप्रमाणे सुंदर झाली आहे. हिन्दी पुस्तकाचे वैशिष्ट्य म्हणजे च श्रीबाबांचा सुखातीलाच धालण्यात आलेला सुंदर, सुक्क छोटासा रंगीत फोटो व छापण्यात आलेली साईअवतार विषयक जुन्नरकरांची हिन्दी कविता सध्याच्या महर्गततेच्या अनुसंधाने पुस्तकाची रु. ४५/- ही किंमत अतियोग्य आहे असे आम्हाला वाटते. वर्षाच्या आत फाटून जाणाऱ्या शटलिही आजकाल साठ सत्तर रुपये मोजावे लागतात. जन्मभर टिकून अभ्यात्म्याचा अतीव आनंद देणारा हा ग्रंथ पुन्हा पुन्हा वाचावासा वाटतो व चैनीवर शेकडो रुपये वरवाद करणाऱ्या वाचकाला ४५ रुपयांच्या अल्प किंमतीत अति काही देऊन जातो. वाचनाचा, भक्तीचा अदुभूत आनंद देतो.

या पुस्तकावहूल आम्ही यापूर्वी दोनदा लिहिले असूनही पुन्हा पुन्हा याची प्रशंसा केल्यावाचून राहवत नाही. साईजीवन इतके सुसंगत व सुंदर कथन शैलीत प्रस्तुत केलेला हा एकमेव ग्रंथ असून कोणत्याही भाषिकाने आपल्या राष्ट्रीय भाषेतील ही चरित्रसंपदा ४५ रुपये खर्च करून अवश्य संग्रही ठेवावी अशी आमची प्रामाणिक शिकारस आहे.

प्रा. आद्याप्रसाद त्रिपाठी यांचीही भाषा मूळ मराठी व इंग्रजी पुस्तकांइतकीच ओजस्वी व ओघवती आहे. साध्यासुध्या शद्गतून सर्व काही सांगून जाणारी आहे. शिक्षित अशिक्षिताना, आंवाल वृद्धांना, हिन्दी नसणाऱ्या भाषिकानाही ती सहज समजते आणि स्यामुळेच रसहानी न होता सुगंध झालेला वाचक अध्यात्माच्या उच्च शिखरावर नकळत जाऊन पोहोचतो.

‘प्रगटे मस्जिद में साई भगवान !’ मूल्य रु. ४५/-

प्रकाशक : प्रशांती प्रकाशन, ५, वसंत अपार्टमेंट्स, कस्तूर पार्क, शिपोली रोड, बोरीवली (पश्चिम), मुंबई, ४०००९२.

साईबाबांच्या उदीचे अनुभव

-श्री. वल्लवंत दाजीबा वर्तक
मु. पो. शिरगांव
ता. पालघर जि. ठाणे

● श्रीसाईबाबा हयात असताना १९१४ साली आमचे वडील कै. दाजीबा पांहुरंग वर्तक. मु. पो. शिरगांव हे शिर्डीस गेले होते. त्यावेळी श्रीबाबांच्या इस्ते जी उदी मिळाली होती ती आजपर्यंत राखून ठेवली आहे. तिचा परोपकारी उपयोग वेळोवेळी होतो. त्यासंवंधी थोडीशी माहिती देत आहे.

* १९६० साली आमचे गावातील एक बाई बाळंतपणाकरिता अडली होती. भी काही कामानिमित्त तेथे गेलो. 'सर्व उपाय करून झाले आता दैवावर भार टाकून बसलो आहोत.' असे गर्दीतील दुसऱ्या एका बाईने मला सांगितले. भी घरी येऊन श्रीबाबांनी दिलेल्या उदीपैकी चिमूटभर उदी घेऊन गेलो. सदर बाईच्या कपाळास लावून थोडी उदी तोडात टाकण्यास सांगितले. तसेच साई ३० हरी ३० हा मंत्र ग्रहण-ण्यास सांगितले. साधारण पाच मिनिटात बाईची सुखरूप सुटका झाली. सर्वांना नवल बाटले. हा प्रयोग श्रीबाबांच्या कृपेचा होता.

* १९७३ सालची गोष्ट. आमचे शेजारी एक पेन्शनर शिक्षक श्री. भास्कर आबा वर्तक यांना भुताटकीचा त्रास झाला होता. वरेच प्रयत्न करूनही उपयोग झाला नाही. आजाराच्या तिसरे दिवशी तर त्यांनी ढोळे फिरविले. सगळी मंडळी घावरली. भाऊ चायको व मुले तर रडायला लागली. भी तेथेच होतो. घरी जाऊन ताबडतोव चिमूट-भर उदी घेऊन आलो. माझ्या हाताने त्यांच्या कपाळास लावली व थोडी तोडात टाकली. त्यांच्या मस्तकावर हात फिरवीत 'साई ३० हरी ३०' हा मंत्र जपत राहिलो. थोऱ्या वेळात ते ढोळे उघडून इकडे तिकडे पाहू लागले. असा हा अनुभव श्री बाबांच्या उदीचा आहे.

* आमचे वाडीत राखणदारी करणारा संकीर्त जातीचा कुत्रा १९७५ साली अचानक आजारी झाला. त्याच्या तोडातून फेस देत होता. प्राय आपटून तो गरगरा फिरु लागला. आमचा पुतण्या चिं. राजेन्द्र घावत माझ्याकडे आला. रडकुंदीस येऊन त्याने कुन्याची परिस्थिती मला सांगितली. भी त्याला घरी पाठवून उदी मागविली.

मस्तकास लावून थोडी उदी कुञ्च्याच्या तोडात टाकली. त्याच्या डोक्यावर हात किरवित मी 'साई ॐ हरि ॐ' हा मंत्र म्हणत बसलो. थोड्या वेळातच कुत्रा उटून बसला ही श्रीवावांचीच कृपा होय.

आमच्या गावाजबळ माहीम हे गाव आहे. तेथील एक मोठे बागाईतदार श्री. शंकर शिंगवार म्हांत्रे यांची आई श्रीमती गंगावाई वय वर्षे ८०, यांना मधून मधून मानसिक त्रास होई. १९७० साली तसाच त्रास झाला असता त्यांच्या मुलाने मला सांगितले. मी श्रीवावांची उदी घेऊन माहीम येथे गेलो. ती कपाळास लावून थोडी पाण्यातून पिण्यास दिली. 'साई ॐ हरी ॐ' हा मंत्र म्हणण्यास सांगितले. त्यावेळी त्यांना वरे वाटले. तेव्हापासून मरेपर्यंत तसा त्रास कधीही झाला नाही. काय हा उदीचा प्रभाव.

आमच्या गावातील सोनार श्री. शांताराम शेट, यांचा मुलगा चि. सुरेश चार महिने आजारी होता. हॉस्पिटलमधून घरी आणले. तरी रोज ताप चढायचा. खूप अशक्तपणा आला होता. ६ मे १९८२ रोजी त्याच्या लग्नाचा मुहूर्त होता. उमे रहाण्याचीही ताकद नव्हती. आदर्श्या दिवशी मी थोडी उदी त्याच्या आईस दिली. कपाळास लावून थोडी त्याला पाण्यातून देण्यास सांगितले. 'साई ॐ हरि ॐ' मंत्र म्हणण्यास सांगितले. त्या दिवशी त्याचा ताप चढला नाही. तब्येत ठीक झाली. लग्न ही पार पडले. असा हा उदीचा महिमा.

असे कितीतरी अनुभव आहेत. श्रीवावांच्या उदीचा असोच परोपकार घडाव ही त्यांच्या पायाशी मागणी आहे.

आमच्या गावातील श्री. भालचंद सखाराम वर्तक, श्री. दशरथ मंगळया राऊत व श्री, तुकाराम खंडजी पाटील या तिघाना तीन- तीन मुली होत्या. मुलगा नाही म्हणून ते नाराज होते. त्यांना उदी लावून श्रीसाईवावांचे नामसरण करण्यास सांगितले; आता त्या तिघांच्याही बायकांना मुळगे झाले आहेत. ते शिर्फीस जाणार आहेत.

उदी व साई ॐ हरी ॐ नामस्मरणात किती, शक्ती आहे याचा प्रथेकाने जरुर अनुभव घ्यावा.

श्री साईनाथ महाराज की जय

बाबांची विभूती

.....

-कु. माया ओ. वी.

एस. एस. कॉलनी, (आं. प्र.)

● श्रीसाईबाबांची 'विभूती' ही तीनच अक्षरे पण ह्या मौत्यवान अक्षरात सान्या जगातले विज्ञान सामावळे आहे. साधा रोग असो वा कॅन्सरसारखा भयानक रोग असो, ज्यांनी ज्यांनी श्रद्धेने श्रीबाबांची विभूती भक्षण केली वा कपाळी लावली त्यांचे सारे रोग क्षणातच दूर पळाले आहेत. ह्यावहल अनेक लेख श्रीसाईलीला मासिकात पूर्वीही आलेले आहेतच. श्री बाबांचे नामस्मरण व त्यांच्या विभूतीची महती काही औरच आहे. खरं म्हणजे हा लेख मी एक वर्षापूर्वीच द्यायला हवा होता परंतु अंगातील आळसामुळे म्हणा अगर काही कारणामुळे तो तसाच राहिला.

तो दिवस मला आठवतो, अगदी बेचैन अवस्थेत घालविलेले ते दिवस. आमची 'विलू' (मांजर. जिन्यावर आम्ही लहान मुलाखारखे प्रेम करतो.) अचानक टेब-लाला आपटली व दुसऱ्या दिवसापासून तिच्या तोंडावर सूज येऊन कानातून पू वाहू लागला, वरीच औषधे झाली वरेच पैसे खर्च केले परंतु गुण येईना. तिचे हाल तर पाहावत नव्हते. असाच विचार करीत असता श्रीबाबांच्या फोटोकडे लक्ष नेले नि घावत जाऊन बाबांचे पाय घरले. मनात म्हटले 'बाबा तुमच्या विभूतीने विलू वरी झाली तर हा लेख मी श्री साईलीला मासिकात पाठवीन.' विभूती विलूच्या कानात घातली नि आश्र्य अगदी क्षणातच विलूच्या कानातून येणारा पू वाहायचा थांबला. जिन्यासाठी आम्ही २ महिने पाण्यासारखा पैसा खर्च करीत होतो तिला काही क्षणातच अगदी एकदाच विभूती घालून वरे वाटले. काय हा चमत्कार बाबांच्या विभूतीचा. नंतर काही कारणामुळे लेख लिहायचा राहिलाच पण त्याचे परिणाम? आता विलू पुन्हा आजारी पडली नि श्रीबाबांनी पुन्हा मला लेखाची आठवण करून दिली. आता हा लेख लिहून श्री बाबांकडे माफी मागून तिला पुन्हा वरे करण्याची त्यांच्या चरणी कळकळीची विनंती करीत आहे.

जेव्हा जेव्हा आम्ही श्री बाबांना सांद घातली. बाबांनी प्रत्येकवेळी आम्हाला. ओ दिली आहे.

अशा माझ्या प्रेमल बाबांना कोटी कोटी प्रणाम!

बाबांची उदी म्हणजे एक महान गुणकारी औषध

-श्री. सतीश अ. रेणे, अंधेरी

● सन १९८२ डिसेम्बर महिन्यात मी माझे मासा आणि मामी बाबांच्या दर्शनाला गेलो होतो. बाबांच्या आशिर्वादाने शिर्डीचे सगळे कार्यक्रम सुखकर झाले. शिर्डीहून मुंबईला आत्यावर मला फारच कफ झाला व खोकलासुद्धा सतत यायचा. मी कफ आणि खोकल्याने ग्रासलो. माझे बडीलवंधू आणि त्यांच्या पत्ती म्हणजे माझी वहिनी दोघेही डॉक्टर, त्यांनी मला औषध सुरु केले सध्या मुंबईत खोकल्याची फारच साथ सुरु झालेली आहे. माझ्या वंधूने दिलेल्या गोळया मी घेत असे परंतु त्यावरोवर एक महान गुणकारी औषध घेत असे, व ती म्हणजे साईबाबांची उदी. ती मी पाण्यातून घेत असे. गोळया घेतल्यामुळे मला एक प्रकारचा अशक्तपणा आला. माझ्या डॉक्टरवंधूने गोळया घेणे बंद करण्यास सांगितले व रक्त तपासण्यास मला पाठविले. मी थोडासा घावरलो परंतु उदी पाण्यातून घेण्याचे चालूच होते. परंतु रक्ताचा जो रिपोर्ट आला तोसुद्धा श्रीबाबांच्या कृपेने नांमल. आता तर माझा खोकला बराच कमी झाला आहे. श्री साईबाबांची उदी आमच्या घरी म्हणजे काही झाले तरी ती प्रथम पाण्यातून आम्ही घेतो, आणि नंतर मग औषध चालू करतो. श्रद्धा आणि सबुरीची शिकवण दिलेल्या श्रीसाईनी आपल्या उदीचा महिमा अजूनही तसाच ठेवलेला आहे या उदीमध्ये एक प्रकारची जादू आहे. ह्या उदीमध्ये एक प्रकारचे योगसामध्ये आहे.

कुमारी उज्जवला वर्गेचे निधन

पांच्युलर प्रिं. इन्डस्ट्रीज शिवडी येथील श्रीसाईलीलाचा कंपोज उभा करणाऱ्या एक कुशल साईभक्त कर्मचारी सौ. उर्मिला दामोदर वर्गे यांची एकुलती एक कन्या चि. उज्जवला वय अवधे ५ वर्षे हिचे गोवराचे आजाराने सोमवार ता. १४-२-८३ रोजी शाहाड येथे निधन झाले.

श्रीसाई बालमृतात्म्यास चिरशांती व सद्गती देवो.

साईबाबांचा कृपाप्रसाद

卷之三

-सौ. गान्धा

लक्ष्मीनारायण लेन, अकूलबाड़ी, माटुंगा, मुं. १९

● इ. स. १९७१ पासून म्हणजे जवळ जवळ ११ वर्षे होते आली. मनात तीव्र इच्छा असून देखील माझी लेखणी हा लेख लिहिए आस उरफूर्त झाली नाही. परंतु आज श्री बाबांच्या इच्छेनुसार अंतःपूर्ति प्रेरित होउन माझी लेखणी पुढे सरसावीत आहे.

माझा इतिहास फोर मोठा आहे. मी आज वय वर्षे ६८ असून मला नऊ नात वंडे आहेत. माझ्या धाकट्या मुलीच्या लग्नानंतर ता. २४ ऑक्टोबर १९७१ रोजी माझा सर्व परिवार म्हणजे तीन मुळे, दोघी सुना, दोघी मुली, जावई, माझी आई, आम्ही उभयता. व पाच नातवंडे असे सर्व शिर्डीस श्रीबाबांच्या दर्शनास गेलो होतो. ता. २४ रोजीच अभिषेक घग्ऱे सकाळीच आटोपून दुपारची आरती करून दुपारी रच्या एस. टी. ने परतणार होतो. दिवाळीची सुट्टी असल्यामुळे श्री बाबांच्या दर्शनास अलोट गर्दी होती. त्यामुळे आरती दुपारी १२। ला न होता १। वाज्ञता होणार असल्याचे कळले. आग्हास २ ची एस. टी. धरावयाची असल्याने आधी संस्थानच्या खानावळीत प्रसादाचे जेवण जेवून मग आरती करून ताबडतोब निघूया विचाराने आम्ही सर्व संस्थानच्या खानावळीकडे वळलो. माझा मोठा मुलगा जेवणाची तिकीटे काढू लागला व आम्ही सर्वजण पुढे जाऊ लागलो. इतक्यात माझी चार वर्षांची नात आनंदाने उडथा मारत पुढे जाऊ लागली असता, तेथे अगदी मोठ्या तापविलेख्या दुधाच्या भांडथात. (तेव्हाचं शेगडीवरून उतरून ठेवलेले असावे) धक्का लागून पडली. क्षमाधर्तीं डोक्यापुढे काजदेच चमकले. आम्ही जवळच असल्याने पटकन तिला बोहेर काढून आता काय करायचे म्हणून धावतत च माझा मोठा मुलगा तिला उचलून बोहेर आणताच माझ्या बाबांच्या कृपेने तेथेच एक जीपूऱ्या गाडी उभी होती त्यात तिला घेऊन बाबांच्या कृपेने संस्थानच्या हाँस्पिटलमध्ये गेलो. तेथे पूऱ्य ढाँपिटो व (तथापी आम्हास देवासमान वाटणारे डॉक्टर) डॉ. देशपांडे आले होते. त्यांच्या मतानुसार छातीपर्यंत जवळ भाजलेला पेशेट तीन दिवसपर्यंत शांक-मध्ये असल्यामुळे तोपर्यंत काहीच करू शकत नव्हते. मी अस्यत धावरले व मोठ्या मुलास म्हणाले, स्पेशल टॅबसी करून पुण्यास मोझे दीर डॉ. व्ही. जी. गानला एम. डी. हे ससून हाँस्पिटलमध्ये ढीन होते त्यावेळी तिकडे घेऊन जाऊ तेव्हा मुलगा

म्हणाला, 'ममी, हलविता येत नाही, तरी श्री वावांची कृपा व आपले नशिव समजून राहू या.'

आम्ही एका दिवसात परतणार परंतु जवळ जवळ १ महिना शिर्डीस राहिलो. श्रीवावांची इच्छा, ता. २५ रोजी सकाळी ११। च्या सुमारास मुलीने ढोळे फिरविले व केस संपेल असे डॉक्टरांना वाढू लागले. डॉ. पिंटो मात्र सतत जवळ उमे राहून निरीक्षण करत इंजेकशन बदलून बदलून देत होते. आम्ही सर्वजण सतत वावांचा धावा करीत होतो. वावांवरची निष्ठा हाच एक शेवटचा उपाय असे डॉ. पिंटो म्हणाले. माझी म्हातारी आई हॉस्पिटल ते मंदीर अशा चकरा करत वावांची उदी व तीर्थ आणून तिळा देत होती. तो दिवस निभावला. ता. २६ ला परत सकाळी १०-११ च्या सुमारास तिळा फिटसू येऊ लागल्या. श्रीवावाच जणू डॉ. पिंटोच्या रूपाने धावून येऊन तेथे तिळा सतत इलाज करीत होते. श्रीवावांच्या कृपाप्रसादाने तीन दिवस निभावले व माझ्या नातीस जीवदान मिळाले व आम्ही महासंकटातून निभावलो.

नंतर चौथ्या दिवशी बाद उपचारास डॉक्टरांनी सुखात केली. पाठ, पोट, छातीपर्यंत मुलगी पोळली होती. दोन घण्ठांपूर्वीच हॉस्पीटल चालू झाल्याने तितक्या सुविधा उपलब्ध नव्हत्या. तेथे औषधे मिळत नव्हती. औषधे, लोशन्स, आई-इन्टमेन्ट्स, बॅडेजस, लीट इत्यादी सर्व कोपरगावहून रोज मागवावी लागत असत. यंडीचे दिवस आणि आम्ही अगदी एका दिवसाच्या मुक्कामाच्या हिशेवाने कपडे घेतलेले. हॉस्पीटल नवीनच असल्याने चादरी पुरेशा नसल्याने मुलीच्या अंगाखाली आमच्या साड्या पसरून घालीत होतो. पंधरा दिवसानंतर डॉक्टरांनी मुंबईस जाण्याची परवानगी दिली. अर्धी मंडळी आठ दिवसात परत पाठवून मी, मुलीचे आई-बडील सकाळी नुसता चहा घेऊन रात्री श्रीवावांची शेषआरती झाल्यानंतर हॉटेलात जे मिळेल ते खाऊन रहात होतो. डॉ. पिंटोनी मात्र खूपच त्रास घेतला. स्वतः जातीने ते माझ्या नातीकडे लक्ष पुरवीत असत. त्याचप्रमाणे सिस्टर मिसेस जगताप यांनी देखील तिचे ड्रेसिंग व्यवस्थित करून बाहोपचाराची मनापासून काळजी घेतल्याने तिच्या अगावर कोठेही त्रण राहिला नाही. परतप्याच्या दिवशी पहाटे डॉक्टरांच्या परवानगीने मी माझ्या नातीस कांकड आरतीस उचलून नेऊन तिच्या हातून वावांच्या समाधीला चंदन लावून अभिषेक करून हुपारच्या वसने आम्ही मुंबईस घरी परतलो.

ही सर्व त्या दयाघन श्रीसाईवावांची कृपाच नाही का? तेव्हापासून दरवर्षी ता. २५ आक्टोबरला दिवाळी असो, दसरा असो परंतु आम्ही सर्व शिर्डीस जाऊन

श्रीवावांचे दर्शन करून अभिषेक करीत असतो. आता माझी नात १४ वर्षांची आहे. आम्ही दर महिन्यास श्रीसाईंलीला घेत असतो व भक्तिभावाने वाचत असतो आम्ही श्री सद्गुरु साईंनाथांच्या चरणांचे सदैव क्रृष्णी असून दर गुरुवारी निलयेमाने आमच्या घरी श्रीवावांची भक्तिभावाने आरती होत असते. मी डॉ. पिंटो तसेच सिस्टर जगताप व्यांची सदैव क्रृष्णी आहे.

॥ ॐ साईं समर्थ ॥

साईंभक्तांस कळविण्यास आनंद होत आहे की, सालावाद प्रमाणे या वर्षांही 'साईंसेवक मंडळ मुम्बई यांनी दि. २१ एप्रिल १९८३ रोजी होणाऱ्या रामनवमी उत्सवानिमित्त मुम्बई ते शिर्डी पदयात्रेने पालखी सोहळा आयोजित केला आहे.

श्रीसाईंची पालखी मंगळवार दि. १२ एप्रिल ८३ रोजी श्रीसाईंवावा संस्थान शिर्डी मुम्बईचे कार्यालय 'साईंनिकेतन' डॉ. आवेडकर मार्ग दादर दी. ई. मुम्बई १४ येथून दुपारी १२ वा. ची मध्यान्ह आरती झाल्यानंतर निवेल, आणि ठाणे, भिवंडी, शहापूर, कसार, इगतपूरी, नाशिक, सिन्हर वाबी मार्गे श्रीक्षेत्र शिर्डी येथे मंगळवार दि. १९ एप्रिल ८३ रोजी पोहोचेल.

ज्या साईंभक्तांस या पालखी सोहळ्यात सामील होण्याची इच्छा असेल त्यांनी कृपया मंडळाने आकारलेली वर्गणी रु. १२५/- दि. ३१-३-८३ रोजी वरील ठिकाणी दुपारी २ ते संध्याकाळी ५ या वैलात आणून व्यावी. यावेळी आमचा प्रतिनिधी कार्यालयात हजर राहिल.

वरील आकारण्यात आलेली वर्गणी ही फक्त मुम्बई ते शिर्डी येथे पोहचे पर्यंत लागणाऱ्या खर्चांपुरतीच मर्यादीत राहील, आणि त्यानंतरचा खर्च प्रत्येकास वैयक्तिकरत्या करावा लागेल.

तू माझा त्राता

छळळळ

—श्री. शंकर इनामदार
३६, शंकरपुरा पेठ, महाजन वाढा,
जुन्नर (जि. पुणे) ४१०५०२

- नुकतीच घडलेली गोष्ट. जूनच्या १५ तारखेला चेंबूरहून त्रोटक पत्र आलं. शेंवर आजारी आहे. हॉस्पिटलमध्ये त्याला दाखल केलंय, तुम्ही तावडतोव या.

काळजात घस्स झाले. पत्र चेंबूरच्याच माझ्या एका नातलगाने पाठवलेले, १२ तारखेचे. जुन्नरला १५ तारखेला दुपारी पोहचलेले. उठलो. आतल्या खोलीत सौभाग्यवती दुपारची वामकुक्षी घेत होती. तिला उठवले. ते पत्र वाचून दाखवले. आम्ही दोघेही सुन. बाबांच्या तसविरीपुढे जाऊन उभा राहिलो. म्हणालो—

‘ बाबा, आमचा एकुलता एक कर्तासवरता मुलगा आहे. त्याला सुरक्षित ठेवा.’ मनोमनी शरण गेलो. वक्कुन पाहिले तर तिचेही डोळे तसविरीवरच खिळलेले. हात जोडलेले, ओठांनी पुटपुट चाललेली.

‘ आपल्याला निघायला हवे. तावडतोव तयारी कर. तोवर मी पैसे काढून आणतो वँकेतून.’

‘ माझ्याजवळ दिडशे रुपये बाजूला ठेवलेले आहेत. तेवढे नाहीत पुरायचे !’

‘ तसे २०/२५ माझ्याजवळ पण आहेत. पुष्कळ होतील. चल तर मग. वेळ नको घालवूस.’

बाहेर पडता अडीच झाले. एस. टी. स्टॅण्ड घरापासून दहा मिनिटांच्या चालीच्या अंतरावर, जुन्नरहून ठाण्याला जाणारी गाडी उभीच होती. गाडीत जागाही भरपूर. प्रवासात डोक्यात तेच विचार. एकाएकी काय झाले असेल ? त्याची फिरतीची नोकरी. दगदग झाली असणार. फिरतीवर असताना वेगवेगळ्या ठिकाणचे अन्नपाणी, बदलती हवा, हॉस्पिटलमध्ये दाखल केलंय म्हणजे तसेच काहीतरी गंभीर स्वरूपाचे असणार. सूनबाईने तार का नाही केली ? तिलाही काही. सुचले नसेल. घावरून गेली असेल. गाडीच्या चाकावरोवरच मनातले विचार गतिमान झालेले. भीतीप्रद विचार आले की ते खोडून टाकण्यासाठी बाबांची आठवण काढायची. हात जोडायचे. प्रार्थना करायची—

उभा पाठीशी तू असताना कसली मज चिंता !
सद्गुरु तू माझा त्राता !

चेंबूरला पोहोचायला रात्रीचे दहा वाजले, घरात दोन्ही मुलांना सूनवाई झोप-
बीत असलेली, चेहरा म्लान-रडवेला-उदास झालेला.

‘कुठे आहे शेखर ?’ मी विचारलै.

‘हॉस्पिटलमध्ये.’

‘कोणत्या ?’

‘इयेच. डॉ. वेलणकरांच्या.’

‘काय होतय त्याला ?’

‘गॅस्ट्रो. काल्पासून वरं आहे. पण अंगात ताप आहे. परवा खुप होता.
पाचच्यापुढे.’

‘आता भेटता येईल त्याला ? भेटू देतील ?’

‘देतील. ते खाजगी हॉस्पिटल आहे. स्पेशल रूम वेतलीय.’

‘त्याच्याजबळ तिथे कोण आहे ?’

‘पंत. त्यांनाच सांगितले होते तुम्हाला कळवायला.’

दोघेही आल्या पावलीच बाहेर पडलो, रिक्षा करून हॉस्पिटलमध्ये गेलो. शेखर जागाच होता, बाजूल्या कॉटवर पंत झोपले होते ते उठून बसले, आम्ही आल्याचे पाहून शेखरला धीर आल्यासारखा दिसला, मग त्याला बोलण्याचा त्रास नको म्हणून पंतांजबळच सारी चौकशी केली. डॉक्टरी परीक्षा अजून चालू असल्याचे समजले. रक्त तपासणीत किंचित दोष आढळला, टेंपरेचर नॉर्मलला आल्यावर एक्स-रे काढणार आहेत,

बाबांच्या उदीची एक पुडी सतत जबळ बाळगण्याचा मी रिवाज ठेवलाय, खिशातून मी पुडी काढली. उदी शेखरच्या कपाळी लावली. तोच हात अंगावर फिरवला. पुन्हा मनोमनी बाबांची प्रार्थना केली,

‘उभा पाठीशी तू असताना कसली मज चिंता ?

सद्गुरु तू माझा त्राता !’

एक्स-रे काढल्यानंतर काम सोपे झाले. छोटासा पॅच दिसला. त्याला न्यूमोनि-याचा पण त्रास सुरु झालेला होता. डॉक्टर हुशार आणि अनुभवी, योग्यत्या औषधो-पचारांनी त्यांनी पेशांटला आठवडाभरात व्याधिमुक्त केले. डॉक्टरांच्या रूपाने स्वतः बाबाच मदतीला आलेले असणार !

आजार अथवा दुखणे खुपणे
असो कुणाचे काही देणे
भ्रांत कशाला त्याची करणे ?
कृपाश्रव तब सदैव अमुच्या शिरावरी असता !
तू माझा त्राता !!

प. पू. बृशीरबाबा पैगंबर वासी

● जागतिक साईं प्रचार सभेचे संस्थापक प. पू. श्री. बृशीरबाबा शनि. ता. ९ जानेवारी १९८३ रोजी रात्री ८-३० बा. हैद्राबाद येथे अल्प आजाराने पैगंबरवासी झाले. ते आजारी होताच ते थल्या उसमानिया रुग्णालयात त्यांचेवर उपचार चालू करण्यात आले होते. परंतु त्याचा काही एक उपयोग झाला नाही. निधन समयी बृशीरबाबांचे वय अवघे ४० वर्षांचे होते.

१५ जुलै १९४२ रोजी वैकुंठ एकादशीचे दिवशी त्यांचा जन्म झाला. लहान पणापासूनच त्यांचा ओढा अध्यामिकतेकडे होता. ते शिर्डी साईबाबांचे परमभक्त होते. त्यांनी आपल्या ४० वर्षांच्या अल्प आयुष्यात वर्द्ध साईं प्रचार सभेची स्थापना केली. साईं संदेश नावाचे श्रीबाबांच्या तत्व प्रणालीचा प्रचार प्रसार करणारे इंग्रजी मासिक काढून ते गेली १५ वर्षे त्यांचे संपादक होते. आंग्रे प्रदेशात कडापा जिल्ह्यात प्रोडाट्डूर ताळुक्यात श्रीरामसाईं नगराची व तिथेच श्रीरामसाईं मंदिराची त्यांनी उभारणी केली. आपल्या वाणीने त्यांनी असंख्य भाविक जनतेला श्रीसाईबाबांचा तत्वज्ञानाचा परिचय करून देऊन त्यांना साईंभक्त बनविले त्यांच्या निधनाने एक थोर साईंभक्त सत् पुरुष सद्गुरु कायमचा दृष्टी आड झाला आहे.

साईबाबांची उदी व आनंदबाबांचे कार्य

—डॉ. अ. का. पाठक
पाठकवाडी, गोरेगाव

● श्री. आनंदराव तावडेंचे आनंदबाबा झाले. डे. पोलिस कमिशनर तावडेंचे सुपुत्र आनंदराव हे चांदीचा चमचा बाळपणापासून वापरणारे गृहस्थ होते. पोलिस आँफिसर, लष्कराचे आँफिसर व वकिली करताना आनंदराव अचानक आनंदबाबा झाले. मित्राकडील 'पार्टीच्यावेळी' श्री साईबाबांचा फीटो पाहून 'दगडावरील हा कोण?' असा प्रश्न विचारून श्रीसाईबाबांचा परिचय त्यांना घडला. पण पुढे ते साईमय झाले. शिर्डीत श्री साईनगरीत श्री साईचा प्रेमवेडा म्हणून काही काळ त्यांनी धालवला. मोटरमधून फिरणारा आनंद शिर्डीत भक्तिभिखारी म्हणून फिरला. सत्संग लाभला. आता भक्तिवेडा संत झाला. पुनर्जन्म झाला. कर्णाटकात त्यांनी पहिले साई मंदिर बांधले. मुंबईत अमर ट्रॅम्बे व्हिलेज साईमय करून तेथे साईमंदिर निर्माण केले. हा सर्व प्रताप शिर्डीच्या उदीचा आहे.

'ओम साई' म्हणून ते उदी देतात त्याने अनेक साईमय झाले. श्री. कोठारे नावाचे गृहस्थांना भयरंडाने पछाडले होते. अनामिक भयाचा पगडा त्यांच्यावर होता. सर्व उपाय थकले. आनंदबाबांकडे आले. उदी देऊन विश्वास निर्माण केला. कोठारे यांचे भय कमी झाले. 'ओम साई' व उदीचा हा परिणाम आहे.

श्री. रेडकर नामक भक्तास बँकेत प्रमोशन नव्हते किंवद्दुना त्रासच होत असे. प्रमोशन लिस्ट तयार झाले. डॉर्डर्स निघाल्या. पण श्री. रेडकरांचे नाव नव्हते. रेडकर हवालदिल झाले. आनंदबाबांनी बाबांची उदी दिली व म्हटले की एक काय २ प्रमोशन घे. आश्र्यं म्हणजे रेडकरांना एक आठवड्यात प्रमोशन मिळाले.

कोणी एक समेळ नावाचे भक्त आनंदबाबांकडे कंबर दुखते म्हणून आले. डॉक्टरनी कपरेचा पडा दिला होता. आनंदबाबा श्री बाबांची उदी घेऊन कमरेला मसाज करीत असत. एके दिवशी समेळना क्रिकेटची मैंच खेळायची होती. आनंदबाबांकडे परवानगी मागितली. आनंदबाबांनी कमरेचा पडा आता टाकून दे व साईबाबांचे नाव घेऊन क्रिकेट खेळ, असा आदेश दिला. आश्र्यं असे की समेळ क्रिकेट

खेळले, काही प्रताप मँचमध्ये गाजविला, नंतर दुसऱ्या दिवशी त्यांनी आनंद बाबांकडे आनंदाने गौरव रिपोर्ट दिला.

वांचे ऑर्केस्ट्राचे मालक आनंद बाबांकडे आले. आनंदबाबांनी साईबाबांची उदी दिली. आशीर्वाद दिला. आनंदबाबामार्फत श्री साईबाबांची कळपा लाभली. त्यांचे प्रोग्राम यशस्वी झाले. हा सर्व प्रताप श्री साईबाबांच्या उदीचा आहे.

प. पू. आनंदबाबा सांगतात की शिव, विष्णु ही शिखर-सिंहासने आहेत आपल्या पुराणात इंद्राचा क्रमांक सांगितला जातो. याचा अर्थ इंद्र सिंहासनावर पवित्र विभूति काळांतराने विराजमान होते. व्यासांनी महाभारत लिहिले. विद्वान संशोधकांच्या मते व्यासांचे अथांग सागर-समान लिखाण अनेक व्यासांनी केले असावे. शंकराचार्यांच्या पीठावर जी विभूति विराजमान होते ती शंकराचार्य गणली जाते. जगाच्या दृष्टीने ही पीठे असतात. हा वस्तुवाद झाला. अध्यात्मातही अशी पीठे आहेत ती शिखर सिंहासने आहेत. शिव, विष्णु, ब्रह्म घैरे. महानता पावलेले आनंमे त्या शिखरावर विराजमान होतात. ह्या संकल्पनेनुसार श्री साई राम, किंवा काहींचा साई शाम आनंदबाबांच्यामते विष्णूपदावर आज आहेत. श्री साईनाथ आता विष्णूपदावर विराजमान आहेत.

श्री साईबाबांची उदी तर चमत्कार करीत आहे. भक्तिभावे उदी धारण केली तर आपणास त्याचा परिणाम अनुभवण्यास मिळतो. ही उदी शिवभूमाची आठवण देते. त्यांर्थी श्री साईनाथ हे शिवपदावर विराजमान आहेत. आता गोंधळ होईल की श्री साई शिव-सिंहासनावर का विष्णु-सिंहासनावर आहेत. त्यावर एकच संकल्पना आहे ती म्हणजे श्री साईबाबा हे परमेश्वर आहेत. त्यांची उदी हा मानवाचा उदय आहे. त्यापेक्षा सर्वांना अभय असा आशीर्वाद आहे. आम्हा सर्व भक्तांना श्रीसाई हे साक्षात् परमेश्वर आहेत.

शरणांगतांचा आधार - साईबाबा

-श्री. रमेश वसंत आबादे,
संत तुकाराम सोसायटी, संतनगर
पुणे-९

माझा जो जाहला काया वाचा मनी।
तयाचा मी त्रुणी, सर्वकाळ ॥
शरण मज आला, आणि वाया गेला।
दाखवा, दाखवा, ऐसा कोणी ॥

● परमपूज्य महान सत्पुरुष श्री साईबाबा यांच्या उपरोक्त वचनांचा प्रत्यय असंख्य भक्तांना वारंवार घेत आहे आणि या भक्तगणांची बाबांवरील श्रद्धा आणि निष्ठा जास्तच दृढमूळ होत आहे.

सध्याच्या या विज्ञाननिष्ठ जगात चमत्काराशिवाय श्रद्धा आणि श्रद्धेशिवाय नमस्कारही नसतो. श्रीसाईबाबासारखे अवतारी सत्पुरुष अशा च मत्कारांचे माध्यमातूनच आपले महात्म्य, अवतारीत्व जगास जाणवून देतात. आपण मनापासून, तळमळीने हाक मारली की भक्तांचे गान्हाणे दूर करण्यासाठी श्री साईनाथ तातडीने धाव घेतात हा तर आपला सर्वांचा अनुभव असतो.

असांच मला नुकताच आलेला अनुभव पुढे सांगत आहे. या अनुभवामुळेच साईबाबांविषयी असलेला आदर, निष्ठा आणखीच वृद्धिंगत झाली.

परवाच्याच मार्च महिन्याची गोष्ट. माझी सव्वा दोन वर्षांची छोकरी कल्पिता एका सोमवारी अचानक याजारी झाली. तिला संध्याकाळी ७ नंतर ताप भरला आणि ती मल्हूल झाली. ताप वाढू लागला आणि १० वाजेपर्यंत एकदर्म तो १०४ डिंग्रीपर्यंत गेला, आम्ही सगळेच घावरलो. तापाच्या ग्लानीत ती काहीतरी असंबद्ध बडबड करू लागली. ते पाहून तर मी मनातल्या मनात देवाचा धावाच शुरु केला. कोणासही काहीच सुचेना. रात्र वरीच झाली होती तरी घरातले सगळेच जागत बसले.

तार उत्तरावा म्हणून पुष्कळ प्रयत्न झाले. पट्ट्या ठेवून झाल्या. घरात तापाची गोळी होती तीही घातली. इतर काही प्रयत्न झाले. पण ताप कमी होईना. मी थोडा

अंगारा हातात घेऊन बाबांचे नाव घेऊन तो तिच्या कपाळी लावला. शेवटी पहाटे अडीच तीन वाजता घरातल्या एका पातळ औषधाने ताप पुष्कळसा उतरला.

इतकी हसरी खेळती मुलगी, सर्वांनाच आपल्या बाललीलांनी, हुषारीने, बोल-प्याने वेड लावणारी त्या तापाने कोमेजून गेली. दुसऱ्या दिवशी सकाळीच आमच्या कॅमिली डॉक्टरांकडे घेऊन गेलो. त्यांनी अगदी काळजीपूर्वक तपासले, हँजेकशन औषध दिले. पण पुन्हा दुसऱ्याही रात्री पहिलाच प्रकार! ताप चढला. पुन्हा पहाटेसच उतरला. दिवसभर तिचे अंग कोमट असे पण संध्याकाळ झाली की ताप चढायला मुरुवात.

डॉक्टरसुद्धा आपले सगळे कौशल्य पणाला लावून रोज निराळी औषधयोजना करू लागले. दोन दिवसानंतर तिला पाणी सुद्धा पचेना. दुधाची किंवा अन्नाची गोष्ट तर लांबच. थोडेसे पाणी घातले तर ते लगेच उलटून पडे. घरातले सगळेजण अगदी चिंतातूर होऊन गेले. पाच सहा दिवस झाले. डॉक्टरांनासुद्धा हे नेमके काय अहिं ते उलगडेना.

मला शेवटी हा सगळा प्रकार असहा झाला. मी ठरवले की, आता श्रीसाई-बाबांनाच शरण जावे. आता तेच आमचे डॉक्टर. तारोत अगर मारोत. शनिवारी तशा निधारनीच पण अस्वस्थ मनाने ऑफिसला गेलो. सही केली आणि लगेच जबळच असलेल्या श्री. रासने यांच्या श्री साईबाबा मंदिरात गेलो. तेथे श्री बाबांच्या पायावर मस्तक टेकविले आणि अंतःकरणपूर्वक प्रार्थना केली. 'बाबा तुम्हीच दयेचे सागर आहात. माझ्या मुलीवर दया करा आणि तिला या विचित्र आजारातून लवकर वरे करा. ३ दिवसात ती पूर्ववत हसू खेळू लागली पाहिजे. मी स्वतः तिला शिर्डीला घेऊन येईन आणि तुमचे पायावर घालीन.' अशी मनोमन प्रार्थना केली आणि बाबांकडे वर पाहिले. त्यांचा अभय देणारा हात आणि नजरेतील प्रेमळ भाव पाहून काहीसे शांत वाटले. मंदिरातून थोडा अंगारा (उदी) घेऊन गेलो.

दुपारी घरी गेल्यावर मुलीच्या कपाळास उदी लावली. ही प्रार्थनेची गोष्ट मी माझे पत्नीशिवाय कोणास बोललो नाही.

श्री बाबांनी माझी प्रार्थना एकली, आणि खरोखरच २-३ दिवसात मुलगी पूर्वीसारखी हसू खेळू लागली. ती जणू काही आजारी पडलीच नव्हती अशा स्थितीत दिसू लागली. घरातील सगळ्यांचे जीव थोडे भांड्यात पडले. यापुढची महान आश्रयांची गोष्ट म्हणजे आमचा शिर्डीला जाण्याचा योगही पुढच्या आठच दिवसात आला. (बाबांनीच तो आणवला)

मी.यापूर्वी कधीच शिर्डीला गेलो नव्हतो. पूर्वी २/३ वेळा ठरखूनही रद्द करावे लागले होते, पण आजा नेमकी माझ्या वडिलांच्या ऑफिसमधल्या काही लोकांनी ऑफिसच्याच बसने शिर्डी ट्रीप ठरवली. २१ मार्च रोजी शिर्डी-साकुरी^१ येथे ट्रीप ठरली आणि वडिलांनीही लगेच तीन सीटस रिश्वर्व करून टाकल्या. मी संध्याकाळी ऑफिसातून घरी पोचल्यावर पत्तीने मला बातमी दिली की, ‘आज दादांनी शिर्डी ट्रीपला जाणेसाठी तिवांचे पैसे भरले.’ मी अत्यंत हर्षित झालो. दर्शन देण्याची बाबांचीच इच्छा होती असेच मला बाढू लागले.

ठरख्याप्रमाणे २१ तारखेस अगदी लवकर उठून मी आई, वडिल आणि मुलगी कल्पिता यांसह श्रीबाबांच्या दर्शनासाठी अपार औसुक्याने शिर्डीस निघालो. बरोबर दुपारी १२॥ वा. शिर्डी येथे बस पोहोचली आणि आरतीचे स्वर कानी आले. तावड तोव दर्शनासाठी जाऊन रांगेत उेभ राहिलो. गर्दी शोडी होतीच पण दर्शन लवकरच मिळाले. मी एक मोठा हार श्री साईनाथांचे गळ्यात घातला. मुलीलाही बाबांच्या पायावर घातले. डोळे भरून बाबांचे दर्शन घेताना मन सारखे गढिवरत होते.

खरेच ! माझ्या साईबाबांनी माझी प्रार्थना किती लवकर ऐकली होती. मनापासून केलेली प्रार्थना बाबांना किती तत्काल पोचते याची प्रचीति दिल्याबद्दल भी पुन्हा पुन्हा खांचेसमोर नतमस्तक झालो. नंतर मग आम्ही सर्वांनी इतर ठिकाणेही पाहिली.

अशा रीतीने श्री बाबांच्या कृपेनेच, त्यांच्या उदीनेच, माझ्या मुलीला लवकर वरे वाटले आणि आपल्या दर्शनाचा योगही बाबांनीच आणला. बाबा ! खरोखर तुमची लीला अगाध आहे. तुम्ही शरणागताचे आघार आहात. तुमच्या कृपेचा वर्षाव तुमच्या भक्तांवर अखंड होत रहावा हीच तुमचे चरणी प्रार्थना आहे !

ॐ श्री साईनाथाय नमः ।

Copy of Govt. Notification, due to which the Sansthan has been exempted from Income Tax. The donors also can take advantage of this exemption.

To be published in Part II Section 3(ii) of the The Gazette of India

**GOVERNMENT OF INDIA
MINISTRY OF FINANCE
(DEPARTMENT OF REVENUE)**

(MILAP JAIN)

New Delhi : Dated the 16th December 1982.

NOTIFICATION

(Income-Tax)

No. 5028 (F. No. 197/209/81-IT (AI) : In exercise of the powers conferred by clause (v) of sub-section (23C) of Section 10 of the Income-tax Act, 1961 (43 of 1961), the Central Government hereby notifies "Shri Sai Baba Sansthan Shirdi" for the purpose of the said section for the Period covered by the assessment years 1980-81 to 1982-83.

(MILAP JAIN)

Under Secretary to the Government of India

To,

The Manager,

Government of India Press,

Ring Road, Mayapuri Industrial Area,

(Near Rajouri Garden), New Delhi.

उदीचा ताजा अनुभव

—श्री. सूर्यकांत दळवी
साई-कृपा निवास १९८/५४५२
पंतनगर, घाटकोपर

● गुरुपौर्णिमेचा दिवस होता. मंगळवार ता. ६-७-८२ रोजी मी कुला
मंदिर येथून गुरु पूजा करून घरी आले. माझी मुलगी कु. संगिता हिला शौचामधून
रक्त पडत आहे अशी सौ. सुशिला माझी पत्नी म्हणाली. मी तिला आव्यावरोवर
उत्तर दिले, श्री साईबाबा आपल्या घरी बसले असता धावरण्याचे कारण नाही. रात्री
झोपतेवेळी माझ्या जबल असलेली बाबांची उदी पाण्यातून पाजली व थोडी पोटावर
हाताने लावली व घरातील साईबाबांच्या फोटोला नमस्कार करून म्हणालो. आदी
शक्ती श्री साईबाबा मुलगी सकाळी झोपून उठल्यावर रक्त शौचामधून न पडता
नेहमी प्रमाणे संदास होऊ दे. माझी विनेती बाबांनी गुरुपौर्णिमेच्या दिवशी एकली.
मुलगी नेहमी प्रमाणे सकाळी उडून तिला. केव्हा पासून रक्त पडते विचारले असता
दोन दिवस झाले. असे म्हणाली. माझी मुलगी संगिता ११ वर्षे वयाची आहे. दुसऱ्या
दिवशी डॉक्टरना दाखविले डॉक्टर म्हणाले मुलगीची तब्बेत एकदम ठीक आहे. असे
वरेच अनुभव उदीचे आम्हाला आले आहेत आम्हा सर्वांवर बाबांची सदैव कृपाद्वयी
असो, हिच श्रीबाबांयुढे त्रिकाल प्रार्थना.

नांदा सौख्यभरे

● खालद्वेरचे साईमक्त श्री. दिनकररावजी सपकाळ यांची कनिष्ठ कन्या चि.
सौ. कां. ममता हिचा विवाह मुंबईचे श्री. राजेंद्र कुमार कडवे यांचे वरोवर १७-२-८३
रोजी आर्य समाज मंदिर हॉल, नयाबाजार लळकर येथे थाटाने साजरा झाला. वधू
वरांचे हार्दीक अभिनंदन.

‘मी पुन्हा प्रगट होत आहे !’

‘शिरडीचे श्रीसाईबाबा’ नाटकाच्या यशस्वी निर्मिती नंतर
श्रीसाईबाबांचे गुरुवंधू—गजानन महाराजांचे प्रत्यक्ष दर्शन

☆ मार्च अखेरीस रंगभूमीवर ☆

श्री गजानन महाराज संस्थान न्या सौजन्याने

श्री गजानन महाराजांचे

तेजस्वी जीवन रंगभूमीवर कुमारसेन गुप्ते

साईभक्तांसह सादर करीत आहेत

आरती थिएटर्म (मुंबई) निर्मित

शेगावते गजानन महाराज

लेखक: मधुसूदन जोशी • दिग्दः दीनानाथ लाड

निर्माता/संगीत: कुमारसेन गुप्ते

४० कलाकारांसह गजानन महाराजांच्या भूमिकेत ?

● गजानन महाराजांच्या भक्तांनी संपर्क साधावा ●

संपर्क : कुमारसेन गुप्ते १४ पितांवर लेन, माहीम, मुंबई १६ फोन-४५६५४१

श्री साईकृपा

-सौ. पुण्या य. काशीकर
२९, तेलीपाडा, भिवंडी

● माझी मोठी मुलगी बाळंतपणासाठी माहेरी आली होती. साईकृपेने ती १६ ऑँगस्टला सुखरूप बाळंत होऊन तिळा मुलगा झाला. परंतु एक महिन्यानंतर अचानक लिव्हरला सूज येऊन तिळा थंडी ताप भरला. उलध्या सुरु झाल्या. डॉक्टरांनी ताबडतोब ऑपरेशनसाठी तिळा हॉस्पिटलमध्ये अऱ्डमीट करून घेतले.

आम्ही सर्वच काळजीत पडलो. ऑपरेशन टळावे म्हणून मी साईबाबांच्या फोटोपाशी धाव घेतली. साईबाबांवर माझी भक्ति होती. त्यांची प्रार्थना करून मुलीच्या पोटाला उदीचा लेप लावला. २-३ वेळा असे केले. ऑपरेशनपूर्वी तिळा तपासताना डॉक्टर स्वतः आश्चर्यचकित झाले आणि म्हणाले, 'हा एक चमत्कारच वाटतो.' ऑपरेशन करावयास आता लागणारच नाही. मी मनोमन समजले. माझी हाक साईकृपेने ऐकली होती, व हे संकट टळले होते. मुलीची पोटदुखीही थांवली होती.

माझ्या मुलीचे ऑपरेशन टळले तर मी हा अनुभव साईलीलेत देईन असा नवस मी बोलले होते. तो आज पूर्ण करीत आहे.

श्री साईकृपेने त्या काळात आलेली अशी अनेक संकटे निवारण झाली आहेत. आज या गोष्टीला एक वर्ष झाले आहे. दिरंगाईबद्दल मनोमन साईमाझलीची मांफी मागून. त्यांची अशीच तुम्हा आम्हावर कृपा राहो हो प्रार्थना करते.

तुझे चरण वंदिते श्रीसाईबाबा.

मोतीविंदू शास्त्रक्रिया शिविर

श्रीसाईबाबा संस्थान शिर्डी दरखर्बी मोफत मोतीविंदू शास्त्रक्रिया शिवीर लायन्स क्लब मुंबई आणि अहमदनगर जिल्हा परिषद यांच्या सहकार्याने आयोजित करीत आहे. यंदाचे पाचवे शिवीर दि. ७-१-८३ ते १६-१-८३ या कालावधीमध्ये आयोजित करण्यात आले. मा. सिटी सिव्हील कोर्टचे न्यायाधिष मा. माखीजानी साहेब यांच्या शुभमहस्ते श्री. साईपूजन करून शिवीराचे उद्घाटन दि. ८-१-८३ रोजी सकाळी ९ वाजता झाले.

खालील प्रमाणे रुग्णांनी या शिवीराचा फायदा घेतला.

१) एकूण रुग्ण तपासणी. ८५०

२) एकूण झालेल्या शास्त्रक्रिया.

१) पुरुष २५६

२) महिला २१४

४७०

या शिवीरासाठी मुम्बईचे प्रख्यात नेत्रतज्ज डॉ. तेलंग आणि डॉ. शिवलकर यांच्या वरोवर डॉ. तलवळकर, डॉ. विजूर, डॉ. सानीकोप, डॉ. राव हे शिवीरासाठी आले होते. आमच्या श्रीसाईनाथ हाँस्पिटलचे नेत्रतज्ज डॉ. पी. व्ही. आपटे, डॉ. प्रकाश काकरिया आणि अहमदनगर सिव्हील हाँस्पिटलचे डॉ. शिरगोपीकर आणि डॉ. जाधव यांनीही शास्त्रक्रियेसाठी आपला सहभाग दिला. या कामी श्रीसाईनाथ हाँस्पिटलचे वैद्यकीय अधिकारी डॉ. देशपांडे पी एस. डॉ. एस. वाय. देशमुख यांना राहाता आरोग्य केंद्राचे डॉ. गुंजाळ व शिर्डीचे डॉ. नागरे व राहाता येथील डॉ. अंगाळी यांनी सक्रिय मदत केली.

शिवीर व्यवस्थित व सुरक्षीत पार पाढण्यासाठी मा. कोर्ट रिसीव्हर श्री. क. हि. काकरे साहेब आणि अंड सुप. मा. पाठक साहेब यांचे कुशल आणि अनुभवी मार्ग-दर्शन लाभले. तसेच श्री साईबाबा संस्थानचे खाते प्रमुख श्री. ए. आर. शिंदे, श्री. जे. सी. मोदी, श्री. वी. बी. बाकलीबाल, श्री. आर. एन. कुलकर्णी, व्ही. एस. कुलकर्णी, इ. एन. कुलकर्णी आणि सर्व सेवकांनी परिश्रम घेतले. शिवीर नियोजनात श्री. मिराणे एस. आर. यांचाही सहभाग होता.

शिवीराच्या प्रचार कार्यासाठी शिरडीतील खालील संस्था व सदृग्दृहस्थांनी जाहीराती देऊन सहकार्य केले आहे.

१) सर्वश्री शामलालजी गंगवाल, शिर्डी. २) विजय भिकचंद संकलेचा, शिर्डी. ३) सुहास मेडिकल स्टोअर्स, शिर्डी. ४) विजय मेडिकल स्टोअर्स, शिर्डी. ५) शाम अंबादास कुलकर्णी, शिर्डी. ६) साई संस्थान नोकरांची सहकारी पतपेढी लि. शिर्डी.

नेत्र शिवीरातील एक हळ्य

प्रचारकार्यात आपल्या थिएटरमध्ये विनामूल्य स्लाइड दाखवून खालील लोकांनी सहकार्य केले.

१) श्रीकृष्ण टॉकीज, येवला, नासिक. २) गोपी दुरिंग टॉकीज, अकोला, अहमदनगर. ३) गजानन दुरिंग टॉकीज, शेवगाव, अहमदनगर. ४) न्यू महाराष्ट्र टॉकीज, नांदगांव, नासिक. ५) विरेश पिकचर पॅलेस, राहाता, अहमदनगर. ६) मा. दत्ताजी पाटील, माजी आमदार, लासलगांव, नासिक.

शिवीर काळात खालील मान्यवरांनी शिवीरास भेट देवून उपक्रमाबाबत समाधान व्यक्त केले.

१) मा. शिवाजीराव मोधे, बांधकाम राज्यमंत्री, महाराष्ट्र राज्य मुंबई. २) मा. आमदार अण्णासाहेब म्हस्के. ३) मा. आर. एल. मोना, कलैक्टर, डाँग अहया, गुजरात. ४) मा. मंगलसिंगजी जाटव, आरोग्यमंत्री, मुख्यप्रदेश.

- ५) मा. भातलवंडेसाहेब, जिल्हा आरोग्याधिकारी, अहमदनगर. ६) डॉ. राय प्रकाश शर्मा, अध्यक्ष नगरपालिका, शेवटा, म. प्र. ७) डॉ. हरबेन्द्रसिंह, कांग्रेस कार्यकर्ता, सल्पिंपळ, म. प्र. ८) डॉ. जे. एस. गज्जर, डी. एच. ओ. डांग.

खालील साईमक्तांनी शिवीराला भेट देवून रुग्णांना विस्कीटे दिली.

- १) श्री. दासवानी, मुंबई. २) श्री. रमेशभाई मेहता, मुंबई. ३) श्री. शामलजी गंगवाळ, शिर्डी. ४) श्री. अशोकलालजी गंगवाळ, शिर्डी.

पाचवे नेत्रशिवीर १९८३

१) एकूण तपासलेले पेशान्ट्स

८५०

२) झालेले आँपरेशन्स

अ. पुरुष

२५६

३) तालुकावार पेशान्ट्स

ब. स्त्रिया

२१४

एकूण ४७०

१. अहमदनगर जिल्हा-

१. कोपरगाव २१३, २. संगमनेर ५८, ३. श्रीरामपूर ४९, ४. राहूरी २८, ५. नेवासा ९, ६. अकोला ३, ७. पाथर्डी ३, ८. नगर २, ९. शेवगाव २, १०. कर्जत १, एकूण ३६८.

२. नाशिक जिल्हा

१. सिन्हर ३४, २. निफाड १२, ३. येवला २०, ४. मालेशावळ २, ५. नाशिक शहर २, ६. चांदवड १, ७. नांदगाव १, एकूण ७२.

३. औरंगाबाद जिल्हा

१. वैजापूर २७, २. गंगापूर १, एकूण २८.

१२

इतर ठिकाणाहून आलेले पेशान्ट्स

२५०

उजव्या डोळ्याचे आँपरेशन्स

२१४

ढाव्या डोळ्याचे आँपरेशन्स

६

मोतिंबिंदू शिवाय इतर आँपरेशन्स

एकूण ४७०

निडलिंग २, इन्द्रोपीन १, सेंक १, टेरीजम ३, इनुकेलेशन १, आयरे-
क्यामी ४.

उदीचा चमत्कार

—सौ. सुलभा गणेश प्रधान
वांद्रे (पूर्व) मुम्बई ४०० ०५१

● जून १९७६ ची गोष्ट आहे. माझी मुलगी कु. अपर्णा ही त्यावेळेस अवधी चार वर्षांची होती. तिला एक दिवस अचानक ताप भरला व तापाने ती नुसती फण. फणली होती. परंतु तो दिवस रविवार असल्याने दवाखाने बंद होते. त्यामुळे तिला डाँकटरांकडे नेता आले नाही. शेवटी काही घरगुती उपायांनी तिच्या तापाची तीव्रता रात्री १० ते ११ पर्यंत कमी झाली होती. म्हणून आम्ही शांतपणे झोपी गेलो. रात्री २ वाजता मला जाग आली व बघते तर मुलीचे अंग थंडगार पळू लागल्याचे दिसून आले. मी माझ्या पतिराजांना उठविले तो पर्यंत मुलगी बेशुद्ध झाली होती. माझे पतिही साईंभक्त असल्याने ते श्रीसाईंच्या प्रतिभेसमोर उमे राहिले आणि १०८ वेळा साईंनामाचा जप त्यांनी केला व आरती म्हटली. नंतर हातात उदी बेऊन म्हणाले हे साईंनाथा आपण भक्तांच्या संकटकाळी धावून जाता अशी आपली ख्याती आहे व जर ती ख्याती खरी असेल तर दहा मिनीटात माझ्या मुलीला वरे वाटले पाहिजे आणि काय चमत्कार झाला की उदी पोटात जाताच बरोबर दहा मिनीटात मुलगी सावध होऊन शुद्धीवर आली.

असा आहे बाबांच्या उदींचा चमत्कार.

यंदाचा गोडखिंडी बक्षिस विजेता

बक्षिस समारंथ—सन १९८२ साल-
करिता उत्कृष्ट स्वच्छता कामगार म्हणून (सौ.
मुशिलाबाई शंकरराव गोडखिंडी पारितोषीक
चांदीचे पदक) श्री. गोरखनाथ माघवराव
गायके स्वच्छता कामगार श्रीसाईंबाबा संस्थान
शिर्डी यांना मा. श्री. काकरे साहेब यांचे शुभ-
हस्ते देणेत आले.

पूजा साई चरण होइल दुःख हरण

—सुशिलावाई बा. निंबाळकर
मु. पो. कलनाकवाडी ता. भूदरगड
जि. कोल्हापूर ४१६ २०९

● मानवी जीवनात माणसाला अनेक अडचणी येतात आणि आपली निष्ठा ज्याच्यावर आहे त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेवून आपण आपले कार्य करीत राहिल्यास या अडचणीतून आपण सुखरूप निभावलो यांचे अनुभवही येतात. मी एक साई-वाबांची भक्त आहे त्यांचेवर माझी अस्यंत निष्ठा आहे जीवनात अस्यंत आनंदाच्या वेळीही मी वाबांनाच पूजते व भजते तसेच अडचणीच्या वेळी संकटाच्या वेळी मी त्यांचाच धावा करते त्यांना शरण जाते. वाबा मला माझ्या संकटातून मुक्त करतात आणि जीवनात कित्येकदा सात्त्विक आनंद देतात त्यातील दोन अनुभव इथे मी देत आहे.

पहिल्या भेटी पळाल्या गाठी माझ्या तान्हुल्यांच्या ॥

माझ्या मुलांच्या व मुलींच्या गळ्यास गाठी होत्या डॉक्टरांचे औषध वैरौ चालू होतेच आणि एके दिवशी शिरडी येथे श्री वाबांच्या दर्शनाला जाण्याच्चा योग आला मुलांना घेवून शिरडींस गेले श्री वाबांचे दर्शन घेतले व श्री द्वारकामाई येथील धुनी-तील ‘वाबांची उदी’ मुलांच्या गळ्याला लावली व त्या गाठी बन्या व्हाव्यात अशी वाबांच्या चरणी प्रार्थना केली आणि थोड्याच दिवसात त्या गाठी संपूर्ण बन्या ज्ञाल्या कोणालाच औषधाशिवाय फक्त वाबांच्या चरणी प्रेम व विश्वास हेच औषध उपयोगी पडले.

भजीता साई पळाला आजार साईच आम्हा केवळ आधार ॥

दरवर्षी प्रमाणे आम्ही जानेवारी १९८२ मध्ये श्रीसाई चरित्र संपत्ताह साजरा करण्याचे ठरविले. त्या नुसार पहिल्या दिवशी श्रीसाई मूर्ति स्थापना करून अध्याय वाचनास सुरवात केली. अध्याय थोडा वाचून होतोय तोपर्यंत कोल्हापूरहून माझी भाचीस रक्त दावाचा तीव्र झटका आल्याचा व त्यांना हाँस्पीटलमध्ये ऑफमीट केल्याचा निरोप घेवून एक मनुष्य आला मला खूप भिती वाटली. तिकडे जाणे भाग हैते

तरी पण मी साई चरणी सर्व भार सोपवून माझ्या मुलाला व सूनेला श्री बाबांचा प्रसाद व उदी घेवून भाचीकडे पाठविले, व तीन दिवसात अध्याय वाचून संपवून समाधी पूजन करण्याचा संकल्प केला. त्याप्रमाणे रात्री वाचन वगैरे चालू ठेविले, पण तिसऱ्याच दिवशी खुद आजारी भाचीचाच निरोप आला की, 'माझी तब्येत आता खूप चांगली आहे. तुम्ही ठरविल्याप्रमाणे सात दिवस वाचन चालू ठेवा.' त्याप्रमाणे आम्ही सात दिवस वाचन चालू ठेविके न यथासांग समाप्ती केली व साईलीलेचा अनुभव घेतला.

वरील सर्व अनुभवाने मी एवढे सांगीन की तुम्ही साई सेवा करा व अडचणीचा सर्व भार त्याचेवर टाका ते तुम्हाला त्यातून निश्चितच निभावून नेतील 'पूजा साई चरण होईल दुःख हरण' एवढे सांगून श्री बाबांच्या चरणी मनःपूर्वक साषांग दंडवत करीते. ★

प्रेमा नंदाच्या लहरीवर मन माझे झुले

माझे भाग्य उदया आले देखिता साईची पाऊले
जीवा शिवाचे मंगल मिळन आज मला घडले
दिव्यत्वाचे तेज झळकले मस्तक आपोआप नमले
प्रेमा नंदाच्या लहरीवर मन माझे झुले
उदीच्या प्रसादाने कितीक लोक हो तरले
काय सांगू उदीचे सामर्थ्य असे आगळे
उदी नव्हे ती संजीवनी आशिष तीत भरले
प्रेमा नंदाच्या लहरीवर मन माझे झुले
नयनाशी नयन भिडले साई विश्वरूप दिसले
माझे मला कळैना साईशी माझे नाते जडले
वाहता चरणकमलावर भावभक्तिची फुले
प्रेमा नंदाच्या लहरीवर मन माझे झुले

—श्री. रमाकांत पंडित
प्रभास्मृती, भाऊ दांजी रोड
माटुंगा, मुंबई ४०००११

जेथे जातो तेथे तू माझा सांगाती चालविशी हाती धरोनिया ।

-सौ. मीनाक्षी राजुरकर
४६, नेताजी सुभाष मार्ग,
इंदूर (म. प्र.)

● ही ओवी आमच्या बाबतीत अगदी खरीच झाली आहे.

प्रत्येक पावलावर बाबा आपल्याला मदत करत असतात असा अनुभव मलू क्षणोक्षणी येत असतो. तेव्हा बाबांना आपण सुमनांबली बाहावी. ते नक्कीच स्वीकार करतील. पण ही बद्दाताना त्यात कोणती कुले गुंफावीत हाच प्रश्न पडतो.

सुमारे ७ वर्षांपूर्वीची गोष्ट. माझा मोठा मुलगा चि. आनंद ३ वर्षांचा होता. त्याला वर्षातून एकदा किंवा दोनदा टॉइफाईड होत असे. जरा ताप आला की टाइ-फाईड व्हायचा मग उलटावयाचा. असाच एकदा टॉइफाईड उलटला होता. त्याची तब्येत जास्तच झाली होती. घरात मी व माझे पती आम्ही दोघेच, तो माझ्या मांडी-वर झोपला होता. खूप थकून गेल्याने मलाही थोड्या झपका लागला. स्वप्नात बाबा आले. आजसुद्धा मला तो चेहरा, ते भगवे कपडे व तो आवाज आठवतो आहे. त्यांनी अलमारी उघडली व मला म्हणाले, ‘तुझा मुलगा खूप आजारी आहे ना ! याला हे तीर्थ देतो ते दे व ही उदी लाव.’ सकाळचे ४ वाजले होते. माझी झोप खाडकन उघडली व वाटले असं बाबांनी कां सांगितले ! तेवढ्यात आनंदपण उठला व मला म्हणाला, ‘मम्मी मला उठव व घेऊन चल.’ तो माझ्या मांडीत झोपला होता त्या कारणाने माझ्या पायाला मुऱ्या आल्या होत्या. मी म्हणाले, ‘तू उठ तर खरा. मग मी घेऊन चलते.’ त्याने प्रयत्न केला पण त्याला उठताच येईना. तो म्हणाला, ‘मम्मी तूच उठव. मला उठताच येत नाही.’ असं म्हणून तो रङ्ग लागला. माझे लक्ष त्याच्या पायाकडे गेले. मला स्वप्न आठवले. मी हात लावून बघितले तर कमरेखालून त्याचे पाय सुन्न पडले होते. मला खूपच रङ्ग आले. माझे पतीही घावरले स्वप्नातील बाबा समोर दिसले. त्यांनी दिलेला तीर्थ व अंगारा आठवला. उदी आणली. व भराभरा सर्व अंगाला लावली. पाण्यात घालून पण पाजली. (येथे एक सांगावेसे वाटते की मी लहानपणापासूनच श्री. पू. गजाननमहाराजांची व श्री बाबांची पोथी वाचत आहे.) आणि काय आश्र्य ! ८-९ वाजेपर्यंत त्याला वरे वाटले ! तो इसू लागला. त्याला आम्ही डॉक्टरकडे नेले तर ते म्हणाले, ‘ह्याला तर काहीही झालेले

नाही. तू उगाच्च हाला आणले आहेस. चल उभा कर याला.' व तो छानपणे उभा राहिला. माझ्या डोळ्यात आनंदाश्रू उमे राहिले. डॉक्टरांना काय सांगणार की, दुमच्याहून ही एक मोठा डॉक्टर आहे. त्यांनीच याला अपाहिज होण्यापासून वाचवले.

हा प्रसंगावरून माझी अगदी ठाम समजूत आहे की, 'बाबा' नेहमीच आपल्या वरोवर असतात व तेच सर्व काही करून घेतात. बाबांच्या चरणी माझी हीच प्रार्थना आहे की आपणच आमच्याकडून आपणास जे हवे आणि जसे हवे तसे करून घ्यावे. आपले कृपाळत्र सदैव आपल्या नातवांच्या व लेकजावयांच्या डोक्यावर असावे. बाबांना कोटी कोटी प्रणाम.

उठता बसता ध्यावे नाम
साईराम साईराम

मला आलेला साई कृपेचा अनुभव

—सुजाता शामसुंदर पालकर
डहाणूकर वाढी, कांदिवली

- श्री साईबांची आमच्या घरावर पूर्वीपासून फार कृपा आहे. प्रत्येक संकटाच्या वेळी बाबा आमच्यासाठी घावून येतात.

गुरुवार ता. ५-११-८१ रोजी मला एकाएकी चक्कर येऊन फारच बुसमट्यासारखे झाले, मी फार घावरून गेले. आईने मला उदी खावयास दिली. तसेच सर्व उदी अंगाला लावण्यास सांगितले. नंतर मी उदी पाण्यावरोवर पोटात घेतली. मनातच बाबांनी नामस्मरण करीत होते. मी तेव्हा नवस केला, मला लवकर पूर्ण वरे वाटल्यावर मी माझा अनुभव 'साईलीला' मासिकात दर्देन. त्याप्रमाणे मला दुसऱ्याच दिवशी गुण आला. बाबांच्या उदीचे सामर्थ्य फार मोठे आहे. संकटकाळी बाबा आमच्यासाठी घावून येतात, याचा चांगला अनुभव मला आला.

श्री साईबांची कृपा आमच्या पाठीशी सदैव रहावी अशी मी त्यांच्या चरणी प्रार्थना करते.

श्री साईकृपा

—सौ. सुशिला धोपेश्वरकर
११८७, सदाशिव पेठ, 'तुकाराम आश्रम'
पुणे ३०

* १४ सप्टेंबर, ८२ मंगळवार तो दिवस मला अजून आठवतोय. माझे यजमान दत्तात्रय धोपेश्वरकर सकाळी ८॥ वा. नेहमीप्रमाणे कामावर गेले. १०॥ चे सुमारास पोस्टात गेले. श्री साईबाबांना शिर्डीला मनिझार्डर करण्यासाठी म्हणून फौर्मे भरला आणि ११ रु. भरण्यासाठी खिळात हात घातला तोच चक्कर येऊन खाली कोसळले. ताबडतोव तेथे असलेल्या दोन इसमांनी त्यांना बाकावर झोपवले. त्यांच्या अंगाला घाम सुटला आणि रक्ताची एक उलटी झाली. १० मिनिटे वेशुद्ध झाले. थोड्या वेळाने शुद्धीवर आले व त्यांनी ११ रु. मनिझार्डर करण्यासाठी दिले आणि त्या लोकांना माझ्या यजमानानी सांगितले की मला घरी घेऊन चला. आम्हाला घरी एका माणसाचा फोन आला की, 'श्री. धोपेश्वरकरांना चक्कर आली आहे. आम्ही त्यांना घरी घेऊन येतो.'

माज्ञा भाचा डॉक्टर असल्या कारणाने त्यांना घरी' आणले. घरी आणल्यावर त्यांना पाहिले आणि आम्हा सर्वांना शॉक वसला. त्यांच्या सर्व अंगाला आंघोळ केल्यासारखा घाम आला. नाढी थंड पडली. तसेच त्यांना आम्ही कोचावर झोपवले.

तेथे वरच मिंतीवर श्री साईबाबांची मोठी तसबीर आहे. त्या कोटोकडे पाहून मी बाबांना विनवले आणि म्हटले, 'बाबा तुम्ही आत्मपर्यंत आम्हाला सर्व संकटात पावत आलात. आता त्यांना तुम्ही वरे करा. मी स्वारगेटला येऊन तुमच्या दारावर पाच नारळाचे तोरण बांधीन.' असे म्हणून बाबांची उदी यांच्या सर्व अंगाला लावली तोडात घातली आणि ताबडतोव गाडीत घालून त्यांना हॉस्पिटलमध्ये नेले. तेथे सर्व तपासणी झाली. डॉक्टरनी तपासले. हार्ट चांगले, ब्लडप्रेशर नॉर्मल, २ दिवस त्यांना इन्टेन्सिव्ह केअर युनिटमध्ये ठेवले. एकस रे काढला. त्यामध्ये काही आले नाही. ४थ्या दिवशी पोटात नळी घालून तपासले तर हरभयाच्या डाळीएवढा अल्सर साप-डला. मग डॉक्टरनी सांगितले की झॉपरेशन वरे करायला नको. औषधाने वरे होईल. १०. दिवस हॉस्पिटलमध्ये ठेवले होते. आता त्यांची प्रकृती एकदम उत्तम आहे. नोकरीवर जाऊ लागले. फक्त पश्यपाणी व झौंपवे चालू आहेत. असे माझे बाबा माझ्या हाकेला धावले.

अशा माझ्या बाबांना शतशः कोटी कोटी प्रणाम!

साईलीलेच्या संमेलनाला, चाललो आम्ही शिरडीला !

[श्री. अंबाडे यांनी संमेलन प्रसंगी केलेली व तिथेच वाचून दाखविलेली कविता]

पार नाही हा आनंदाळा ।
नव रसांच्या मेळथाळा ॥
साईलीलेच्या संमेलनाला ।
चाललो आम्ही शिरडीला ॥१॥

स्थान भूषवी अध्यक्षतेचे ।
डॉ. कापडी कोळहापूरचे ॥
संमेलनाचा रंग आगळा ।
चाललो आम्ही शिरडीला ॥२॥

शोभा आली संमेलनाला ।
सर्वेत्र साईचा वास राहिला ॥
शब्द अपूरे वर्णनाला ।
चाललो आम्ही शिरडीला ॥३॥

निमित्त हे तर संमेलनाचे ।
अद्वय रूपी कार्य साईचे ॥
भक्तासि हुक्म साईचा झाला ।
चाललो आम्ही शिरडीला ॥४॥

--श्री. मधुकर अंबाडे
अंबाडे हाऊस, दांडिया बाजार, बडोदा